

Berač Miha

V okolici Pliberka je živel berač Miha. Pisal se je Miha Kowalyk. Bil je vojni ujetnik in po koncu druge svetovne vojne se ni več vrnil domov na Poljsko. Ostal je v naših krajih, hodil je od kmeta do kmeta, da je dobil kaj za jesti, in še bolj vesel je bil, če je dobil kaj za piti. V prvih letih je še pomagal temu ali onemu kmetu pri delu, ko je postajal starejši, pa se mu ni ljubilo več delati. Najraje je pil mošt ali žganje. Nekoč sem mu podaril pipo in malo tobaka. Sedel je za našo hišo, prižgal si je pipo in z veseljem zapel: »Pred hišo na klopici sedim, eno fajfo tobaka kadim ...!«

Miha je bil sicer iz Poljske, vztrajal pa je na tem, da si mu rekel, da je Ukrajinec. Na Poljskem živijo namreč Ukrajinci kot manjšinski narod. Če smo mu otroci rekli »Poljak«, se je pošteno razhudil. Tedaj je mahal s svojo palico in vsi smo takoj zbežali.

Leta 1982 smo imeli v Dobu smučarsko tekmo. Štart je bil sredi Komlja, proga je vodila mimo vodnega bazena čez Postertnikov travnik do cilja pri glavni cesti proti Labotu. Tekmovali smo smučarji iz bližnje okolice in glavne nagrade so bile lepi pokali. Tega dne je bil Miha pri nas

doma na obisku. Naša Zodjakova kmetija stoji na robu vasi. Za hišo je breg, ki vodi v majhen dol čez reko Bistrico do Komlja. Od kmetije do smučarske proge je približno pol kilometra. Pri smučarski tekmi so imeli postavljene zvočnike in tako so se napovedi slišale tudi v vas. Ko smo ravno odlikovali zmagovalce, se je Miha odpravljal od Zodjaka naprej k drugemu kmetu. Ko je šel po poti proti Reberniku, je slišal napovedovalca: »... pokal ... pokal ...«! Seveda je bila skoraj v vsakem drugem stavku beseda »pokal«. On pa je razumel: »... Poljak ... Poljak ... Poljak!« Dvignil je svojo beraško palico, se kregal in preklinjal čez breg proti Komlju. Zodjakova mama pa je stala pred hišo in ga je slišala. Takoj je skočila v hišo, kjer se je pošteno nasmejala. Miha pa se je kregal na vso moč, čez nekaj časa pa je užaljen odšel.

